

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

15 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de reprezentantul legal al inculpatului, P.E., prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Soroca din 16 august 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui

P. V. M., născut la xx xxxx xxxx,
originar și domiciliat s. xxxx, r-nul xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 18.05.2016 – 16.08.2016;

Instanța de apel: 05.10.2016 – 26.10.2016;

Instanța de recurs: 20.12.2016 – 15.03.2017.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Soroca din 16 august 2016, P.V. a fost liberat de răspundere penală pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 222 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea în privința acestuia a măsurii de constrângere cu caracter medical sub formă de internare într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a reținut în acțiunile lui P.V., elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 222 alin. (1) Cod penal, manifestată prin profanarea din intenții huliganice la 25 octombrie 2015, pe teritoriul cimitirului din s. xxxxx, r-nul xxxxx a 8 morminte, precum și deteriorarea în aceeași zi și prin aceeași modalitate în cimitirul din s. xxxxx, r-nul xxxxx a 9 morminte.

La faza urmăririi penale inculpatul P.V. a fost supus expertizei medico-legale psihiatrice de staționar, iar potrivit raportului de expertiză psihiatrico-legală nr. 198a-2016 acestuia i-a fost stabilit diagnosticul „Retard mintal sever, sindromul psihopatiform”, ce se confirmă prin ereditare nefavorabilă, patologia perinatală și condițiile defectuoase de dezvoltare din copilărie, iar în timpul săvârșirii acțiunii ce i se impută (25 octombrie 2015) după cum rezultă din materialele dosarului personal și examenului psihic, acesta se afla în stare psihică care îl lipsea de capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale, fiind iresponsabil, iar ca urmare ia fost recomandat tratament prin constrângere în spital de psihiatrie cu regim de observație obișnuit.

3. Avocatul Cebotari Angela în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că faptele inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii.

În motivarea apelului, apărarea a invocat lipsa unui suport probatoriu ce ar demonstra incontestabil săvârșirea de către inculpat a fetei prejudiciabile, întrucât atât părțile vătămate, cât și martorii audiați în ședința de judecată nu au indicat nemijlocit la el ca fiind persoana care a devastat mormintele din cimitir.

În opinia apărării, învinuirea s-a bazat în exclusivitate pe depozițiile martorului S. I., precum și pe procesele-verbale de cercetare la fața locului din 26 și 27 octombrie 2015, însă care nu probează că anume inculpatul a săvârșit fapta imputată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 octombrie 2016 a fost respins apelul și menținută sentința.

4.1. Pentru argumentarea soluției nominalizate, instanța de apel a statuat, că prima instanță concluzionând ca fiind dovedită vinovăția inculpatului P. V. în săvârșirea profanării mormintelor, corect a pus la baza soluției sale următorul cumul de probe: declarațiile părților vătămate G.A., Ț.I., R.L., B.P., S.V., C.E., C.V., C.I. și M.T. cu toții confirmând deteriorarea atât a mormintelor apropiatilor lor, cât și a lucrurilor aflate în preajma acestora, invocând cauzarea prejudiciului moral, precum și a declarațiilor martorilor T.S., G.I., C.V., S.I.

Instanța de apel a mai reținut, că vinovăția inculpatului P.V. în săvârșirea infracțiunii incriminate și-a găsit confirmare și prin probele scrise: comunicarea telefonică nr. 1100 din 26 octombrie 2015, potrivit căreia în perioada 25-26 octombrie 2015, persoane necunoscute au deteriorat zece cruci din cimitirul amplasat pe adresa s. xxx, r-nul xxxxx (f.d. 17, vol.I); comunicarea telefonică nr. 7114 din 27 octombrie 2015, potrivit căreia, la 27 octombrie 2015, s-a depistat deteriorarea mormintelor în cimitirul din s. xxx, r-nul xxxxx (f.d. 18, vol.I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 26 octombrie 2015 (f.d. 21-33, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 223 din 18 mai 2015, cu planșă fotografică (f.d. 34-42, vol.I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27 octombrie 2015, cu planșă fotografică (f.d. 37-42, vol.I); actul de expertiză psihiatrico-legală nr. 198a-2016 din 26 aprilie 2016, prin care s-a constatat faptul că, P.V. suferă de retard mintal, sindromul psihopatiform, ce se confirmă prin ereditatea nefavorabilă, patologia perinatală, condițiile defectuoase de dezvoltare din copilărie. Respectiv, în perioada săvârșirii infracțiunii ce i se impută, inculpatul se afla în starea psihică, care-l lipsea de capacitatea de a prevedea și delibera acțiunile sale, fiind recunoscut IRESPONSABIL (f.d. 115-117, vol.I).

Instanța de apel a conchis, că lipsesc temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea depozițiilor făcute de către părțile vătămate și martori, or aceștia fiind audiați în cadrul examinării cauzei în prima instanță cu respectarea principiului contradictorialității procesului penal și a egalității armelor, au depus declarații consecvente celor de la urmărirea penală.

Cu referire la argumentele invocate de partea apărării, referitor la lipsa suportului probator care ar demonstra vinovăția lui P.V., instanța de apel a menționat că aceste argumente sunt absolut declarative și pur formale, fiind lipsite de temei, or probele nominalizate confirmă integral vinovăția în faptele săvârșite, iar nerecunoașterea vinovăției reprezintă o poziție de apărare.

Instanța de apel a mai reținut, că stabilind că faptă prejudiciabilă a fost săvârșită de către P.V. și că aceasta se încadrează în baza art. 222 alin. (1) Cod penal, prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art. 449 alin. (1) Cod de procedură penală, art. 23 alin. (1), 99 lit. a), 100 alin. (1) Cod penal, corect aplicând în privința acestuia măsura de constrângere cu caracter medical și anume internarea într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită.

Prin urmare, instanța de apel a ajuns la concluzia, că prima instanță justificat l-a liberat de răspundere penală pe inculpat, aplicându-i măsura de constrângere cu caracter medical sub formă de internare într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită, deoarece P.V. suferind de boală permanentă, a acționat fără discernământ și necesită îngrijire medicală și tratament în condiții de staționar cu supraveghere obișnuită.

5. Reprezentantul legal al inculpatului, P.E., fără a invoca expres careva temeieri prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a contestat hotărârile judecătorești cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că faptele inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii imputate.

În argumentarea cerințelor sale, a invocat că instanțele de fond au ignorat faptul că acuzarea nu a prezentat probe care ar demonstra cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Din declarațiile martorilor și părților vătămate nu rezultă că aceste persoane au văzut personal cine a profanat mormintele, nu au fost invocate careva pretenții de ordin material sau moral.

În așa mod, acuzarea a stabilit faptul profanării mormintelor, însă nu a prezentat probe referitor la persoana concretă care ar fi săvârșit infracțiunea.

Instanța de apel nu a luat în considerație, că partea apărării a pledat pentru achitarea inculpatului, dar nu pentru încetarea procesului penal în ordinea art. 499 alin. (2) Cod de procedură penală, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată cât și prin înregistrările audio.

6. Procurorul, a prezentat referință pe marginea argumentelor recursului declarat, apreciindu-le ca nefondate, deoarece la judecarea apelului, instanța a examinat cauza penală sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței, prin care inculpatul a fost liberat de răspundere penală, în privința acestuia fiind aplicată măsura de constrângere cu caracter medical sub formă de internare într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită.

7. Verificând argumentele recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei penale, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat, se atestă că recurentul nu a indicat concret un temei din cele prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, pentru declararea recursului, însă reieșind din argumentele invocate, Colegiul penal constată că recurentul critică decizia instanței de apel sub aspectul pct. 6), 8) al normei indicate, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția precum și în cazul când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Astfel, în esență reprezentantul legal al inculpatului manifestă dezacordul cu soluția instanței de apel privind menținerea sentinței prin care prima instanță a constatat vinovăția lui P.V. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 222 alin. (1) Cod penal, cu liberarea acestuia de răspundere penală și aplicarea măsurii de constrângere cu caracter medical sub formă de internare într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită, considerând că la caz urma a fi pronunțată o sentință de achitare, din lipsa de probe care ar dovedi vinovăția inculpatului.

Analizând conținutul cererii de recurs prin prisma temeiurilor de drept invocate de către recurent, Colegiul penal constată că argumentele propuse examinării nu și-au găsit confirmare în speță, în sensul casării hotărârilor judecătorești pronunțate, deoarece din textul acestora se observă, că instanțele au analizat obiectiv probele administrate, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar decizia recurată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de menținere a sentinței și corespunde prevederilor art. art. 414, 417 Cod de procedură penală.

Cu referire la temeiul pentru recurs prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, Colegiul penal notează, că sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se subînțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiuni respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că P.V. nu este vinovat de săvârșirea faptei imputate, instanța de recurs o apreciază ca neîntemeiată, deoarece instanța de apel judecând cauza și verificând probele în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar tuturor probelor în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la menținerea sentinței primei instanțe.

Cu referire la argumentele recurentului prin care se susține că instanțele de fond au examinat cauza în lipsa unor probe plauzibile din care ar rezulta că anume P.V. ar fi săvârșit infracțiunea de profanare a mormintelor, instanța de recurs relevă că instanțele

de fond corect au reținut la adoptarea hotărârilor următoarele probe: declarațiile martorului S.I. date la faza urmăririi penale, care a menționat, „...că la 25 octombrie 2015, trecând pe lângă cimitir a observat cum persoana pe nume P.V., cu porecla „Chichi”, trăgea de o cruce de pe un mormânt, a strigat la el și acesta a fugit din cimitir.

Era îmbrăcat într-o scurtă de culoare surie și căciulă pe cap...” (f.d. 53, vol.I).

În prima instanță, martorul respectiv a susținut declarațiile date la faza urmăririi penale, susținând că anume pe persoana cu porecla „Chichi”, a văzut-o în cimitir trăgând de o cruce (f.d. 206-2017, vol.I).

La fel, instanțele de fond corect au reținut și declarațiile părților vătămate G.A., Ț.I., R.L., B.P., S.V., C.E., C.V., C.I. și M.T., care au confirmat deteriorarea atât a mormintelor apropiatilor lor, cât și a lucrurilor aflate în preajma acestora, invocând cauzarea prejudiciului moral, declarațiile martorilor T.S., G.I., C.V., precum și probele scrise: comunicarea telefonică nr. 1100 din 26 octombrie 2015, potrivit căreia în perioada 25-26 octombrie 2015, persoane necunoscute au deteriorat zece cruci din cimitirul s. xxxxx, r-nul xxxxxx (f.d. 17, vol.I); comunicarea telefonică nr. 7114 din 27 octombrie 2015, potrivit căreia, la 27 octombrie 2015, s-a depistat deteriorarea mormintelor în cimitirul din s. xxxxx, r-nul xxxxxx (f.d. 18, vol.I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 26 octombrie 2015 (f.d. 21-33, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 223 din 18 mai 2015, cu planșă fotografică (f.d. 34-42, vol.I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 27 octombrie 2015, cu planșă fotografică (f.d. 37-42, vol.I); actul de expertiză psihiatrico-legală nr. 198a-2016 din 26 aprilie 2016, prin care s-a constatat faptul că, P.V. suferă de retard mintal, sindromul psihopatiform, ce se confirmă prin ereditatea nefavorabilă, patologia perinatală, condițiile defectuoase de dezvoltare din copilărie și în perioada săvârșirii infracțiunii ce i se impută, inculpatul se afla în starea psihică, care-l lipsea de capacitatea de a prevedea și delibera acțiunile sale.

Reieșind din actele enumerate, instanța de recurs apreciază ca fiind neîntemeiate criticele recurentului cu privire la adoptarea de către instanțele de fond a unei soluții ilegale, aceasta deoarece reieșind din probele cercetate, care coroborează între ele, se dovedește vinovăția inculpatului P.V. de săvârșirea infracțiunii imputate și nu pot fi reținute argumentele reprezentantului legal al inculpatului cu privire la achitarea acestuia.

Totodată, instanța de recurs apreciază ca fiind fondată soluția instanțelor judecătorești privind liberarea de răspundere penală a inculpatului și aplicarea în privința acestuia a măsurii de constrângere cu caracter medical sub formă de internare într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită, deoarece în perioada săvârșirii faptei ce i se impută, inculpatul se afla într-o stare psihică, care-l lipsea de capacitatea de a prevedea și delibera acțiunile sale, fapt confirmat prin actul de expertiză psihiatrico-legală nr. 198a-2016 din 26 aprilie 2016.

Prin urmare, instanțele de fond corect au ajuns la concluzia, că P.V. necesită îngrijire medicală și tratament în condiții de staționar cu supraveghere obișnuită.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. pct. 6), 8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temeiuri de casare a soluției adoptate.

Așa fiind, instanța de recurs concluzionează, că argumentele invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare în sensul rejudecării deciziei instanței de apel.

În consecință, instanța de recurs concluzionează că nu există temeii legal pentru admiterea recursului ordinar declarat și potrivit legii se impune inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de reprezentantul legal al inculpatului, P.E., împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui **P.V.M.**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 aprilie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev